

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

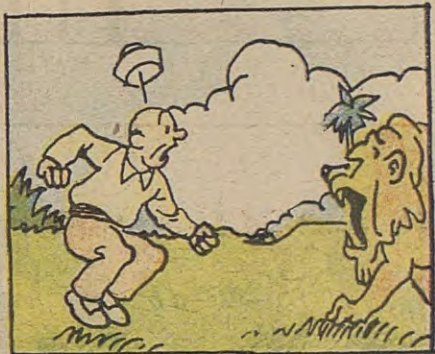
Un salt de lleó, oportú

Dos salvatges sorprengueren en Pau i en Pere i els apresaren tots dos, però en Pau va poder escapar de les urpes d'aquelles feres.

En un lloc solitari el fugitiu començà a meditar el medi de salvar la vida al seu company...

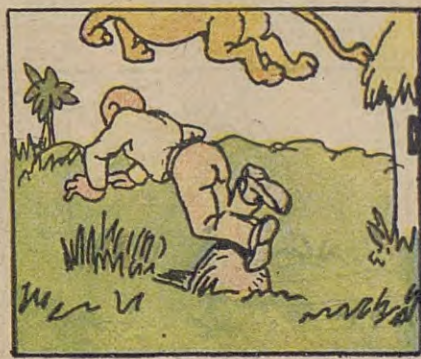
Quan, de prompte, l'aterroritzà la presència d'un ferotge lleó, el qual obrí les seves potents barres...

I per aquest motiu es va veure obligat a fugir del nou enemic i posar-se els peus al clatell, però el feli començà a seguir-lo amb grans passes.

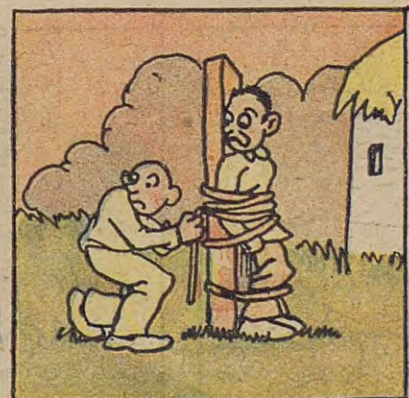
Al cap d'una hora de córrer, el pobre Pau es cansà i volgué renunciar a la marxa, però va veure que la fera estava molt a prop d'ell.

I va fer un suprem esforç. Suava fins pels mitjons i ja no podia resistir més. Però, subitament, cataplum!, en avançar un pas va caure, quan estava a l'entrada d'una tribu.

I el lleó, que en aquell moment donà el salt, passa per sobre de l'explorador i anà a parar a la caldera destinada per a guisar el pobre Pere, amb gran espant dels salvatges.

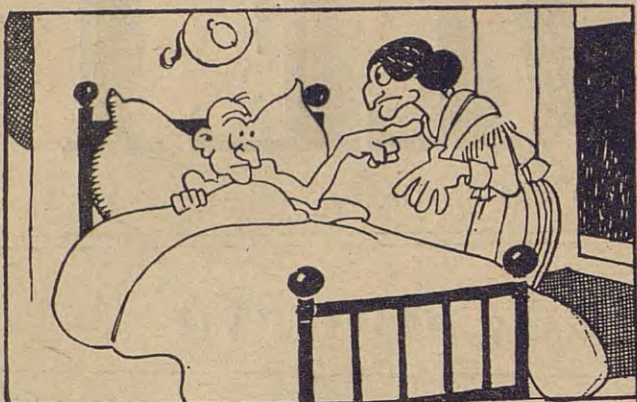

I llavors en Pau aprofità el moment oportú per a deslligar el seu company, que estava lligat a un pal.

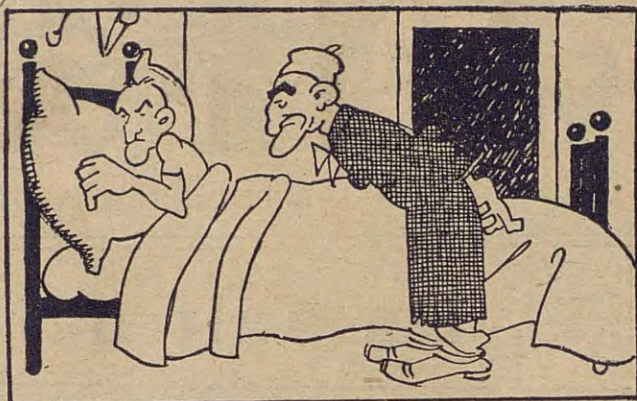

Feta aquesta operació, escaparen d'allí tots dos exploradors, burlant-se dels seus enemics, els quals quedaren amb ganes de tastar un tros de cuixa del pobre Pere.

Conte jueu

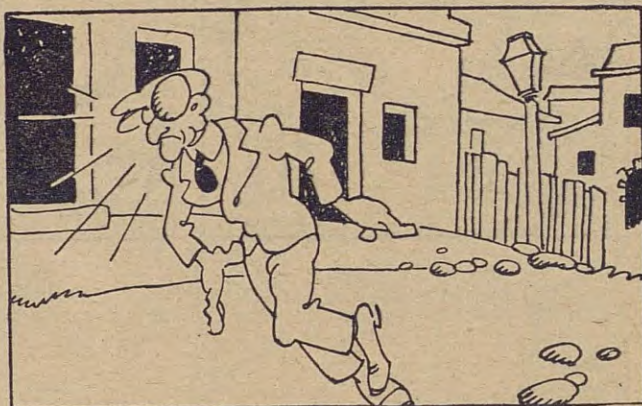
Isaac es moria i féu cridar el seu enemic Levi, per fruir de la seva revenja.

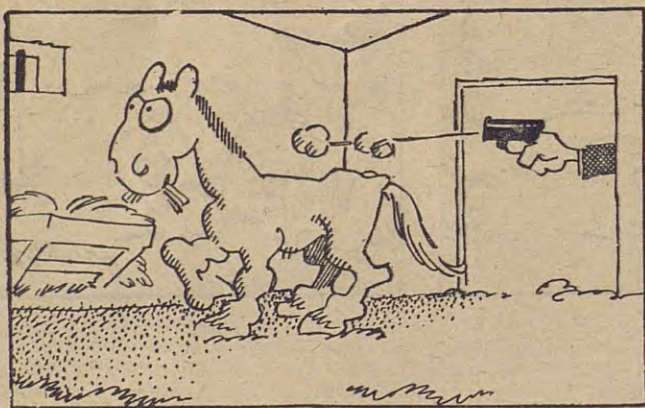
Quan el tingué davant li va dir: —Com que ara ja no em pots fer res...

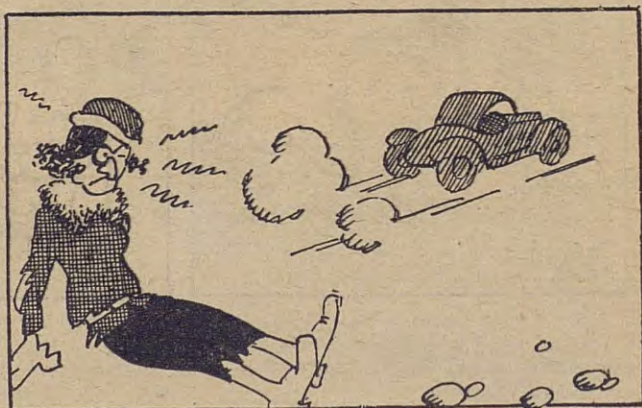
Levi, et diré que vaig ésser jo que vaig cremar la teva casa.

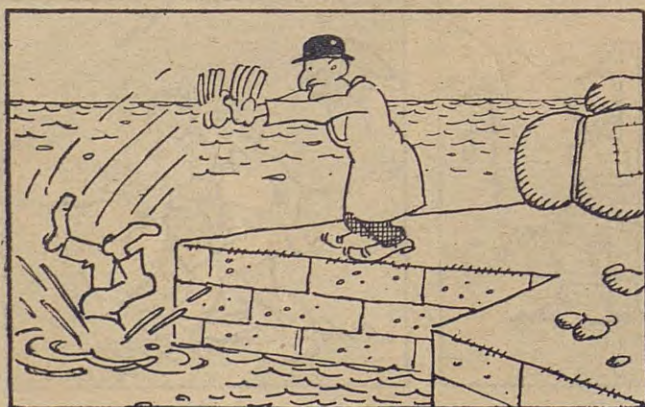
—I ¿saps qui va tirar la pedra que tragué un ull al teu fill? Vaig ésser jo.

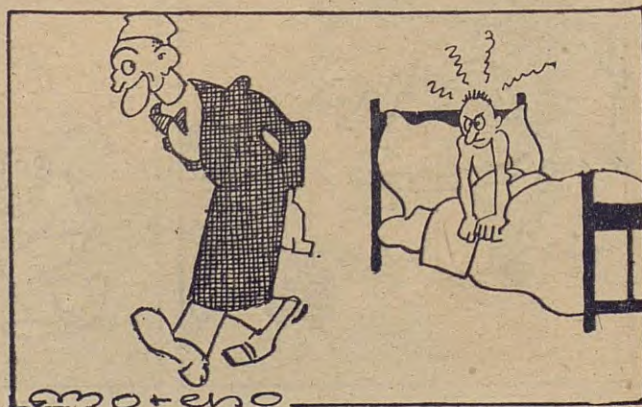
—¿Saps qui et va matar el cavall? Jo.

—¿Saps qui atropellà la teva muller? Jo.

—¿Saps qui et va tirar a l'aigua? Jo.
I en Levi, amb mitja rialleta, replicà:

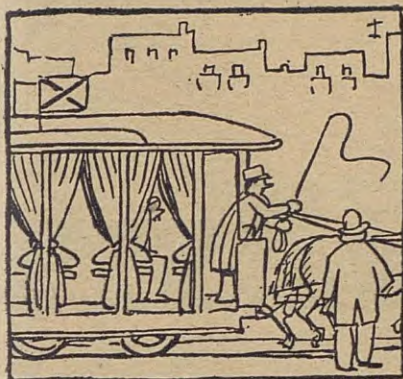

—¿Saps qui t'ha emmetzinat perquè ara morissis? Jo.

La complanta del tramvia

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

Temps era temps, abans de nèixer el qui escriu aquestes ratlles, quan encara hi havia al món cotxes de cavalls i vaixells de vela, va nèixer el tramvia.

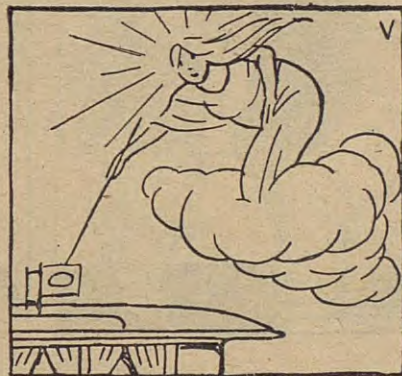
Va nèixer tot humil, petitó, lliscant sobre dues barres de ferro i tirat per pacífiques mules com el més vulgar dels façons de lloguer.

Es veritat que algun membre de la distingida família dels tramvies va tenir l'atreuiment de proveir-se de màquines de foc, però això era per anar a Sant Andreu, a Badalona o a Sant

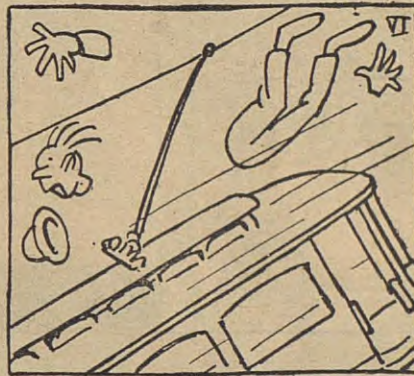

Gervasi. El veritable i primitiu tramvia, el de la Drassana a la Travessera, mai no emprà altra força de tracció que les pacífiques mules que picarole-

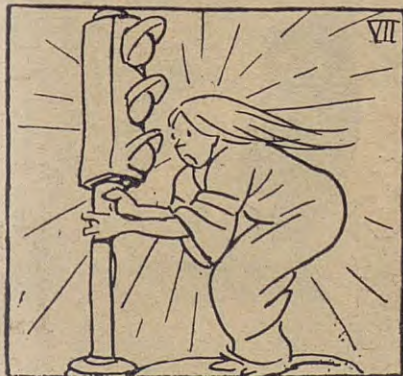

javen Rambla amunt, entre floristes i ocellaires, a pas de carreta.

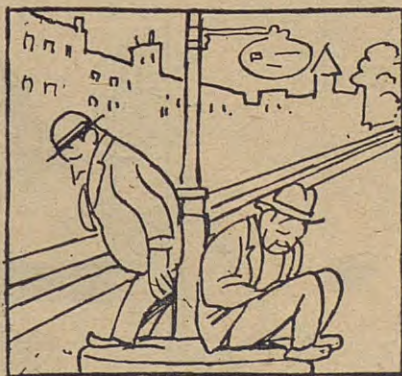
Però de llunyes terres arribà, voltada de llampecs i resplendors, una fa-

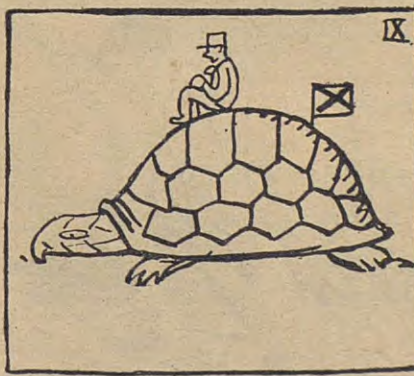
da anomenada Electricitat. En una mà duia un timbre, en l'altra llums multicolors. I la fada Electricitat col·locà la seva vareta màgica a la teulada del

tramvia i de la vareta se'n va dir *trolley*, i els tramvies, abandonant les mules, es posaren a córrer sols, espantant i degollant els pacífics ciutadans.

Però els temps canvien i la mateixa fada Electricitat que havia fet anar de pressa els tramvies, la mateixa que havia abolit les mules, ara ha posat a

cada cantonada el seu timbre i el seu fanal multicolor... i els tramvies van, gràcies al progrés, més poc a poc que quan els tiraven mules.

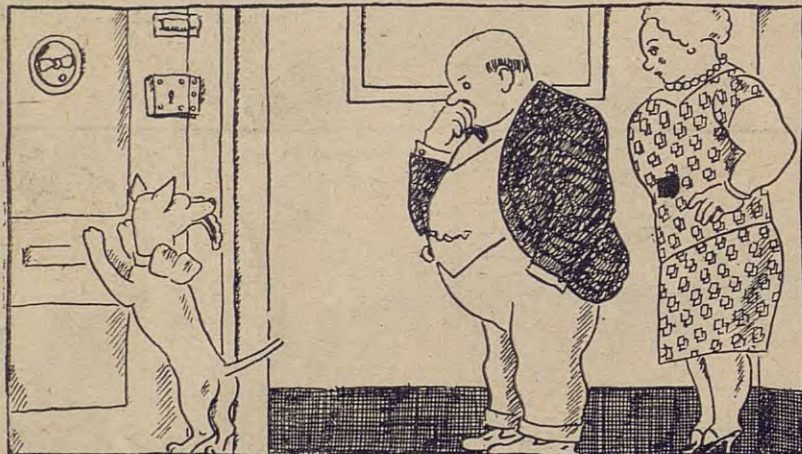
Un gos entenimentat

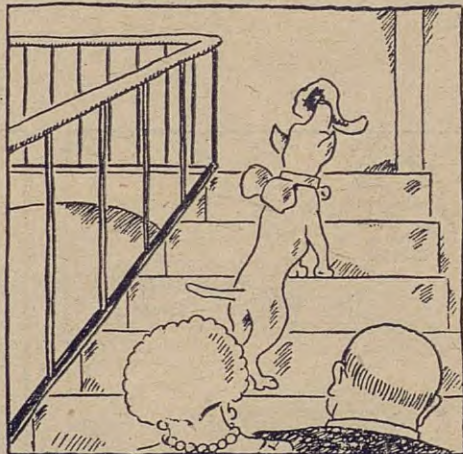
El matrimoni Filoxera no tenia fills, però en canvi tenien un gos que el tractaven com de família. A l'hivern

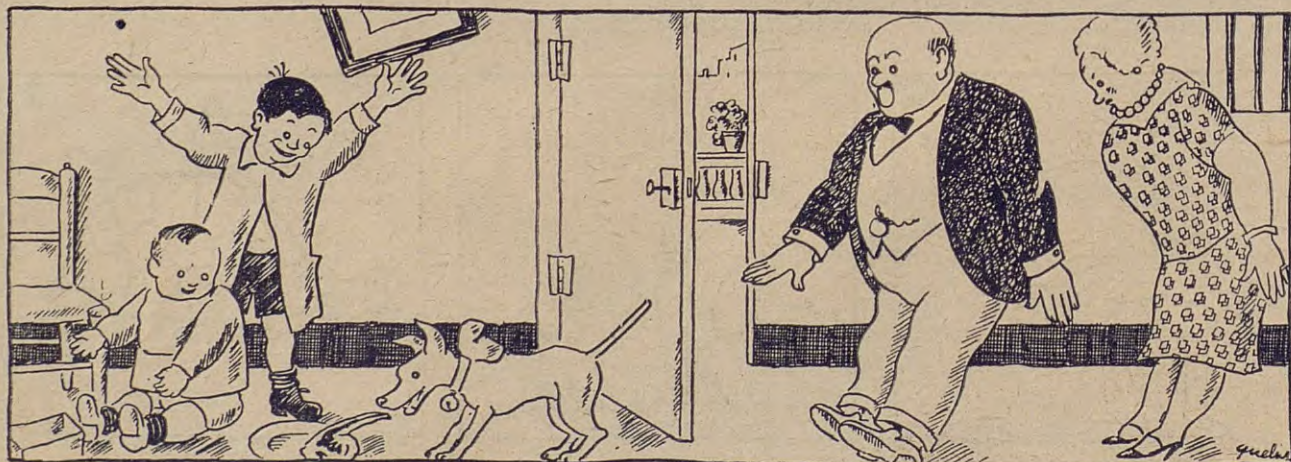
li posaven una capeta, perquè no tingués fred; cada dia li donaven un panet de Viena i un biftec de tres unces; altres dies un ou ferrat; els diumenges, tortell, etc.

Un dia que li donaren una costella a la brasa, el gos va agafar-la i va anar cap a la porta, donant mostres de voler sortir. —A veure què deu voler aquesta bestiola— van dir-se—; té tant d'enteniment, que només li falta

parlar. Seguim-lo. El gos va pujar escales amunt fins a dalt de tot i diposità la costella...

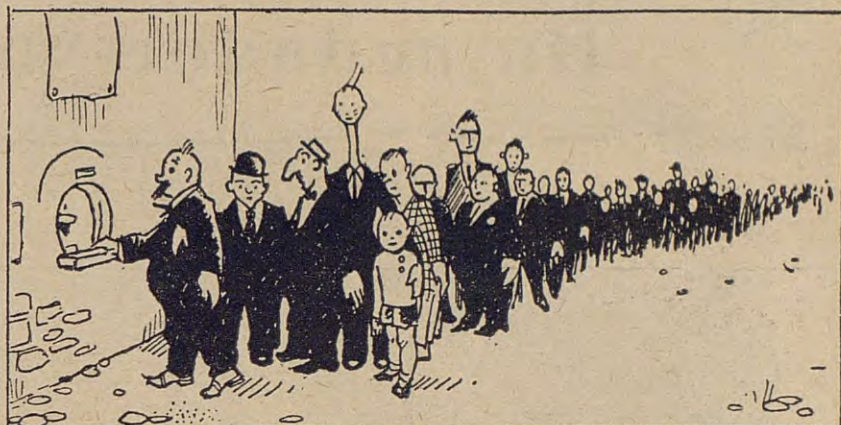
... davant dels nens del porter, que ben contents estaven el dia que podien menjar un tall de bacallà, demostrant

als senyors Filoxera que no està massa bé que hom gastí per mantenir el gos el que molts necessiten per alimentar la família.

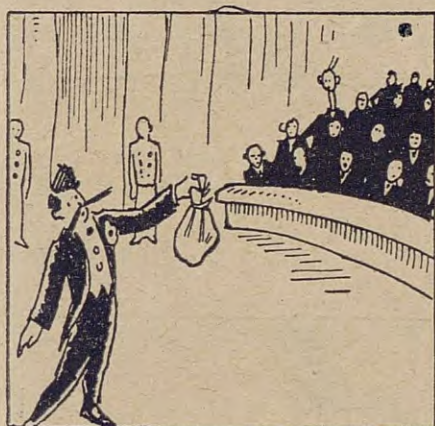
L'endevinalla

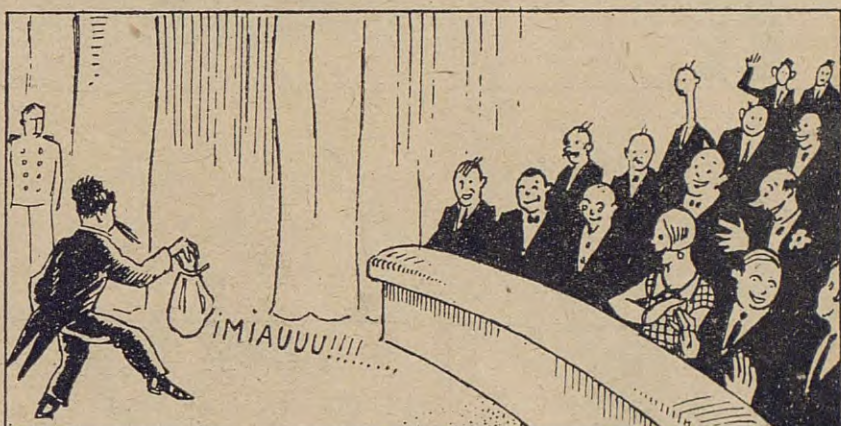
A les parets de la ciutat aparegué aquest suggestiu

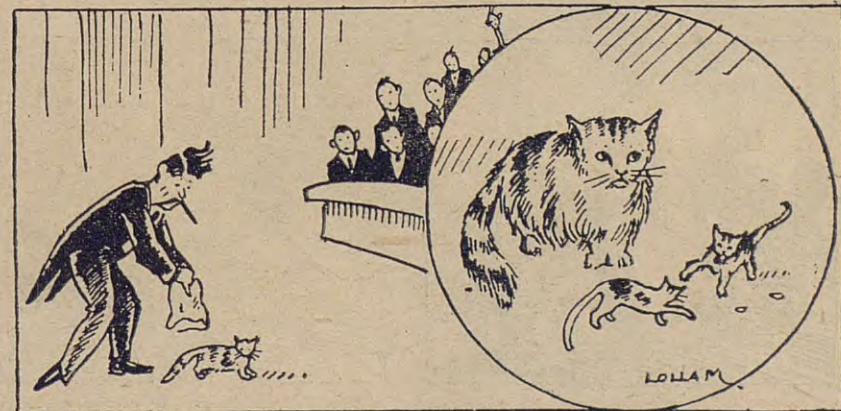
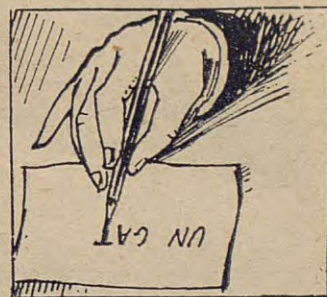
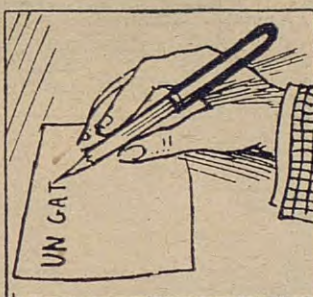
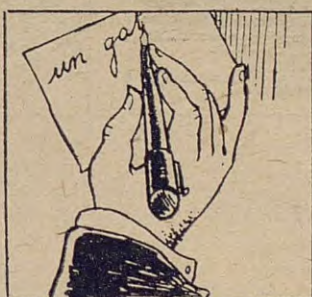
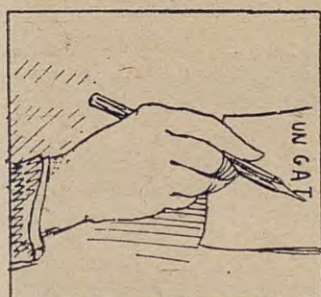
cartell. Naturalment, davant d'una perspectiva així, les cues que es feren a les guixetes foren inacabables.

Mr. Malfetge féu l'aparició amb el sac en qüestió. L'expectació i interès del públic eren de pronòstic. Mes, ai...! al moment de retirar-se, de dins del sac en sortí

un miol llarg, profund, delator, inconfusible. La hilaritat i gresca del públic foren de pronòstic, també.

Distingida concurrència, per unanimitat, tothom ha escrit que dins del sac hi havia un gat; doncs, sento dir-los, que ningú no ho ha encertat. La indignació i escàn-

dol del públic foren de... etc., etc. —Senyors, no enutjar-se; no he mentit: és una gata...! Aquest cop el públic no digué res.

Un nedador "bruto"

I
Un aragonès molt fort
fa de camàlic al Port.

II
Porta de fora un veler
grans encluses de ferrer.

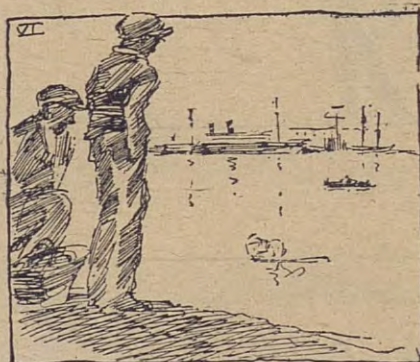
III
Les van apilant al moll
traient-les del barco a coll.

IV
Al nostre home a la palanca
de moment el peu li manca.

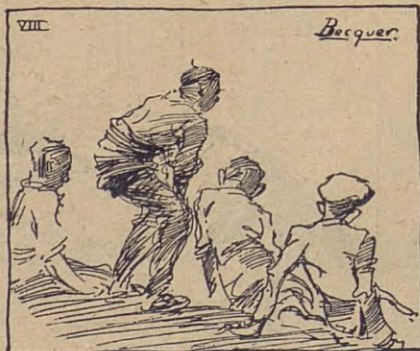
V
A l'aigua es posa a nedar
i una corda a demanar.

VI
Veient que ningú l'hi tira
el naufrag tot es regira.

VII
Per dos cops ja s'ha enfonsat,
però a sortir ha tornat.

VIII
A l'últim crida impacient:
—Vinga una corda al moment.

IX
—Si no la voleu tirar
l'enclusa deixaré anar!

La multiplicació dels ous

EN Patau i en Reniu eren dos pagesos acomodats que tenien les masies respectives a tocar l'una de l'altra, vora l'esplèndid palau camperol de la Baronessa del Lligabosc.

Tant en Patau com en Reniu eren vidus, però mentre en Patau estava sol i vern, amb un parell de mossos i una vella minyona, en Reniu, en canvi, tenia sis fills com sis puntals que l'aju-

d'en Reniu, i amb grans elogis li contà el favor que li acabava de fer el seu pare.

Després trobà en Pere, el fill segon, i també li ho explicà.

I de tornada del palau, trobà en Joan i l'Anton i en Ramón i en Quim tots ells fills d'en Reniu, i els contà a un darrera l'altre la generositat del seu pare.

A l'endemà, a les tres de la matinada es llevà en Jaume Reniu, que havia d'anar a la vila.

—No hi ha cap ou per esmorzar— rondinà en ésser al rebost—. Vaig a buscar-ne al galliner d'en Patau, que en deu sis al pare.

Travessà el camp, entrà a la pallerà de cà'n Patau i recollí mitja dotzena d'ous.

—Me'n menjaré dos, me'n duré dos per al camí, i els altres els donaré al pare perquè esmorzi.

I de puntetes entrà a la cambra del seu pare i deixà un parell d'ous a la tauleta de nit. Després se'n anà cap a la vila.

En Pere es llevà a dos quarts de quatre, perquè volia caçar tudons.

No trobant ous al rebost, féu la mateixa operació que en Jaume. Anà a prendre'n sis als ponadors d'en Patau, se'n posà quatre al sarró i en deixà dos al seu pare perquè esmorzés de gust.

Igual va fer en Joan a les quatre.

I l'Anton a dos quarts de cinc.

I en Ramon i en Quim a les cinc i a dos quarts de sis, respectivament.

A les sis es despertà en Reniu i amb gran sorpresa comptà una dotzena d'ous sobre la tauleta de nit.

—I ara! ¿Què significa això?— exclamà tot sorprès. Però en mirar el calendari veié que era Sant Cristòfor. I ell es deia Tòfol!

—Els meus fills! S'han recordat del

Sant del seu pare i li han volgut donar un esmorzar-sorpresa!

Però en aquell moment trucaven desesperadament a la porta.

En Reniu anà a obrir i es trobà amb en Patau, tot esverat, que duia un cistell buit.

—¿Què us passa, Patau?

—No sé, les gallines... no sé que han fet... no em ponen! I necessito una dotzena d'ous per la Baronessa, a correu! ¿Els teniu? Us els pagaré a quinze rals, i demà us tornaré els sis que us dec.

—Justament! Em sap greu desprendre-me'n, perquè són un regal dels meus fills; però aquí els teniu. Dotzena justa. No els diguéssiu pas res als pobres xicots meus!

I en Reniu s'embutxacà els quinze rals, tot satisfet.

L'OCASIO ESPERADA

Va entrar dintre d'una casa

en construcció un advocat

i va cridar als manobres:

—¿Treballa aquí en Pau Patau?

—Sóc jo—de dalt la bastida

un homenàs contestà.

—Patau ¿sou fill de Les Roques?

—Sí senyor.—¿Tingué un germà

vostre pare, que anà a Amèrica?

—Sí.—Doncs és mort i ha deixat

per a vós dos cents mil duros.

Se sent un soroll estrany

cap al cim de la bastida

i l'advocat diu cridant:

—Bé ¿que baixeu?—i contesta

el manobre des de dalt:

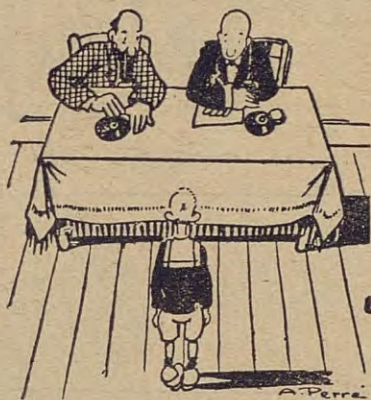
—Esperi's una miqueta

que m'estie aprofitant

per passar comptes a pinyes

amb el nostre encarregat.

P. E. P.

—¿Com s'anomena el que mata els seus pares?

—Orfe.

(De *Le Pêle-Mêle*.)

daven a fer tots els treballs de la masia.

Per això, en Reniu tenia grans extensions de conreu, secà i regadiu i bestiar boví i porcs en abundància.

En Patau, en canvi, mancat de braços per treballar gaire la terra, havia plantat bosc, i esperant que creixés, es dedicava a criar gallines per anar-se mantenint, que és una feina que no cansa tant com el cavar.

I tingué la sort que la senyora Baronessa del Lligabosc s'enamorés dels ous tan frescos que ponien les gallines d'en Patau i li encarregà el proveïment del castell. De manera que quasi no tenia de dur-ne cap al mercat, perquè tres dotzenes avui, dues demà, el palau li consumia la major part de la producció.

Veus aquí que un dia, en Patau anà a trucar a casa el seu vef Reniu duent al braç un feixuc cistell d'ous.

—Bon dia, Reniu.

—Bon dia, Patau. ¿Què voleu?

—¿Em podríeu deixar mitja dotzena d'ous? La Baronessa en vol quatre dotzenes, avui, i no en tinc més que tres i mitja.

—Prou, prou, aquí els tinc justos, sis ous que m'han fet avui les gallines. Ja sabeu que jo no en tinc gaires. Els guardava per l'esmorzar dels nois demà al matí, però prou que ja menjaran cansalada, per un dia.

—Moltes gràcies, Reniu. Ja em recordaré d'aquesta mercè que em feu.

I tot content en Patau es dirigí a cà la senyora Baronessa amb les quatre dotzenes d'ous.

Pel camí trobà en Jaume, el fill gran

—Noi, porta les etiquetes de «Fragil».

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Veuen indis i altra gent
vinguda de l'Orient.*

Es fiquen en un local
que es diu «Poble Oriental».

De seguit deu botiguers
els volen treure diners.

Per a poder-se escapar
a un bosc es van a amagar.

Allà troben altres feres
ferotges i carnisseres.

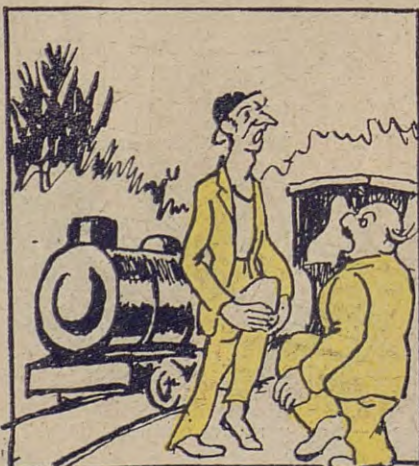
Però s'han tranquilitzat
perquè tot és dissecat.

—Mira, un teatre indià.
Vejam a dins què hi haurà.

Hi ha... tant públic i soroll
que els trepitgen l'ull de poll.

—Mira, el tren agafarem,
vejam cap on sortirem.

El lloc on arriben és
un Restaurant tirolès.